

ת"פ 25619/10/18 - מדינת ישראל נגד רשאד אבו עזא, אשרף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

03 פברואר 2020

ת"פ 25619-10-18 מדינת ישראל נ' אבו עזא ואח'

לפני כבוד השופט יובל ליבדרו

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י עו"ד אסף בר יוסף

נגד

הנאשמים

1. רשאד אבו עזא - בעצמו

ע"י עו"ד רעות כהן ממשד עו"ד זילברברג

2. אשרף חמידי - בעצמו

ע"י עו"ד ויקטור אוזן

גזר דין

1. הנאשם 1 והנאשם 2 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום המתוקן בשלישית, האוחז בשלושה אישומים שונים, בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ושינוי זהות של רכב באישום הראשון, עבירות לפי סעיפים 402(ב) ו- 413ט לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ושינוי זהות של רכב, עבירות לפי סעיפים 402(ב) ו- 413ט לחוק העונשין באישום השני ובביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות והיזק בזדון באישום השלישי, עבירות לפי סעיפים 402(ב) ו- 452 לחוק העונשין.

2. **מהחלק הכללי** של כתב האישום המתוקן בשלישית עולה כי בתאריך שאינו ידוע במדויק, אך לפני 9.9.2018, קשרו הנאשמים עם ג'בר (להלן: "השותף האחר") לשדוד בתי עסק בבאר-שבע. במסגרת זו הצטיידו השלושה ברכב (אותו גנב וזייף השותף האחר בכך שהתקין עליו לוחית זיהוי של רכב אחר), במוטות ברזל, בכיסויים לפנים ובכפפות. בנוסף, הצטיידו השלושה בלוחיות זיהוי חלופיות ולפני ביצוע מעשי השוד החליפו את לוחיות הזיהוי של הרכב והשתמשו בלוחיות הזיהוי חלופיות, ולאחר ביצוע מעשי השוד, החזירו את לוחיות הזיהוי הקבועות לרכב בו השתמשו. בתום כל מעשה שוד, השלושה שרפו את כיסויי הפנים והכפפות בהם השתמשו במהלך השוד, זאת עשו על מנת להקשות על גילויים.

כמו כן, לפני כל שוד ערכו השלושה הכנה מוקדמת בשטח, בכך שסיירו באזור הסמוך לבית העסק אותו תכננו לשדוד ועקבו אחר התנהלותו.

על-פי עובדות האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למאשימה ולפני 09.09.2018 החליטו השלושה לשדוד קיוסק בבאר-שבע. במסגרת הקשר נסעו השלושה באזור הסמוך לקיוסק ועקבו אחר התנהלותו. ביום 09.09.2018 לפני השעה 02:20 החליפו השלושה את לוחית הזיהוי ברכב ללוחית זיהוי חלופית

ונסעו אל הקיוסק כשהאחר נוהג ברכב המזויף, הנאשם 1 יושב לצדו והנאשם 2 יושב מאחור וכשהגיעו אל הקיוסק החנו את הרכב על המדרכה מול הכניסה לקיוסק. הנאשמים יצאו מהרכב כשהם רעולי פנים, חובשים כובעי קסקט ועוטים כפפות. בעוד השותף האחר נותר לשבת בכיסא הנהג, נכנסו הנאשמים כשכל אחד מהם מחזיק במוט ברזל אל הקיוסק ודרשו מהמתלונן למסור להם את הכסף שבקופת הקיוסק. המתלונן טען בפניהם כי אין כסף בקופה והנאשמים בתגובה התעקשו שהמתלונן יפתח את הקופה תוך שהם מאיימים עליו ומניפים לעברו את מוטות הברזל.

המתלונן שחש פחד מהנאשמים פתח את הקופה, והנאשם 1 נכנס מאחורי דלפק הקיוסק נטל מהקופה את כל שטרות הכסף שהיו בה (למעט מספר שטרות שנפלו על הרצפה). הנאשמים יצאו מהקיוסק כשבידיהם סך של 2,200 ₪ ונכנסו אל הרכב המזויף ונמלטו מהמקום כאשר בהמשך חילקו ביניהם את השלל. לאחר מעשה השוד שרפו השלושה את כיסויי הפנים והכפפות והחזירו את לוחית הזיהוי המקורית לרכב.

על-פי עובדות האישום השני, במועד שאינו ידוע במדויק אך מספר ימים לפני 12.9.2018, החליטו הנאשמים והשותף האחר לשדוד חנות נוחות בתחנת דלק בבאר-שבע. במסגרת תכנון השוד הגיעו השלושה לאזור תחנת הדלק ועקבו אחר התנהלותה. במסגרת המעקב וממידע מוקדם שהיה לשותף האחר, למדו השלושה כי בשעות הלילה דלת החנות נעולה אך לעיתים יוצאים עובדי התחנה מהחנות לשפוך את האשפה. ביום 12.09.2018 לפני השעה 02:24 החליפו השלושה את לוחית הזיהוי ברכב בלוחית זיהוי חלופית ונסעו לכונן תחנת הדלק כאשר השותף האחר נוהג ברכב המזויף. כשהגיעו לאזור תחנת הדלק המתינו לפתיחת דלת החנות על מנת לבצע את השוד. בהמשך הבחינו השלושה כי עובד התחנה (להלן: "המתלונן 2") נמצא מחוץ לתחנה והחליטו לנצל זאת על מנת לשדוד את החנות. הנאשמים יצאו מהרכב כשהם רעולי פנים, חובשים כובעים ועטים כפפות כשביד כל אחד מהם מוט ברזל ונגשו אל המתלונן 2 בעוד השותף האחר נותר ברכב כשהוא רעול פנים. הנאשמים הורו למתלונן 2 לפתוח את דלת החנות ולאחר שעשה זאת נכנסו יחד אתו לתוך החנות ודרשו ממנו לפתוח את הקופה כשהם מטילים מורא עליו בהחזיקם את מוטות הברזל בצורה מאיימת. המתלונן 2 שפחד מהנאשמים פתח את הקופה והנאשמים נטלו את שטרות הכסף שהיו בקופה בסך של 1,700 ₪, יצאו מהחנות, עלו לרכב בו המתין להם השותף האחר ונמלטו מהמקום. בהמשך חילקו השלושה את השלל ביניהם, שרפו את כיסויי הפנים והכפפות בהם השתמשו והחזירו את לוחית הזיהוי המקורית של הרכב. כתוצאה מהאירוע, המתלונן 2 חש בלחץ נפשי ניכר והובא לחדר המיון בבית החולים "סורוקה" ממנו שוחרר כעבור זמן קצר.

על-פי עובדות האישום השלישי, במועד שאינו ידוע במדויק לפני 16.9.2018, החליטו השלושה, לשדוד קיוסק ברחוב דרך מצדה בבאר-שבע וכן מינימרקט במרכז מסחרי בבאר-שבע. במהלך תכנון מעשי השוד, השלושה פירקו לוחיות זיהוי של רכב יונדאי שחנה בחניון בבאר-שבע, הגיעו עם הרכב המזויף לאזורים הסמוכים לקיוסק ולמינימרקט, תצפתו עליהם ועקבו אחר דרך התנהלותם ובהמשך החליפו את לוחיות הזיהוי של הרכב המזויף בלוחיות הזיהוי של רכב יונדאי.

בתאריך 16.9.2018, בשעה 03:00 או בסמוך לכך, הגיעו השלושה ברכב המזויף שנשא את לוחית

הזיהוי של רכב היונדאי לאזור הסמוך לקיוסק, כשהשותף האחר נוהג בו. הנאשמים יצאו מהרכב המזויף כשהם רעולי פנים, חובשים כובעים, עוטים כפפות לידיהם וכל אחד מהם החזיק במוט ברזל והשותף האחר נותר להמתין ברכב המזויף. הנאשמים ניגשו אל הבעלים של הקיוסק (להלן: "מתלונן 3") ששהה בקיוסק ודרשו ממנו למסור להם את הכסף מהקופה תוך שהם מניפים את מוטות הברזל לעברו. המתלונן 3 אמר להם כי אין כסף בקופה. אז הנאשם 1 חבט באמצעות מוט ברזל במכונת נקניקיות שעמדה בחנות. כתוצאה מעוצמת המכה מכונת הנקניקיות נשברה. המתלונן 3 פתח את הקופה והראה לנאשמים כי אכן אין בה שטרות והנאשם 1 דחף את הקופה, הפילה על הרצפה ובכך שבר אותה.

מיד לאחר מכן, הנאשמים פנו ליציאה מהקיוסק אך לפני שיצאו, הנאשם 2 חבט באמצעות מוט הברזל בדוכן ה"פייס" שבכניסה לחנות וניפץ את הזכוכית של הוויטרינה, והנאשם 1 חבט אף הוא באמצעות מוט הברזל הן בדוכן ה"פייס" והן במסך של דוכן ה"פייס" ושבר גם אותו. הנאשמים חזרו לרכב המזויף בו המתין להם השותף האחר ונמלטו מהמקום. כתוצאה ממעשיהם, נגרם נזק של 4,000 ₪ (מכונת בישול נקניקיות וקופת הקיוסק). כן נגרם נזק בהיקף לא ידוע לוויטרינה ולמסך של דוכן ה"פייס" כמו גם נזק כלכלי בשל אי הפעלת הדוכן במשך תקופה ארוכה.

בהמשך, בשעה 03:10 או בסמוך לכך, השלושה נסעו לאזור הסמוך למינימרקט, כשהשותף האחר נוהג, והחנו את הרכב המזויף בקרבתו. הנאשמים יצאו מהרכב כשהם רעולי פנים, חובשים כובעים, עוטים כפפות לידיהם כאשר כל אחד מהם מחזיק במוט ברזל והשותף האחר נותר להמתין ברכב המזויף. הנאשמים ניגשו אל עובד המינימרקט (להלן: "המתלונן 4") ודרשו ממנו לפתוח את הקופה ולהביא להם את הכסף תוך שהם מאיימים עליו באמצעות הנפת מוטות הברזל לעברו וחבטות באמצעות המוטות על הדלפק ומדפי המינימרקט. המתלונן 4 סירב לפתוח את הקופה ואז הנאשם 1 תפס את הקופה בידו, משך אותה בכח ועקר אותה ממקומה. הנאשמים יצאו מהחנות, נכנסו לרכב המזויף ויחד עם השותף האחר נמלטו מהמקום כשהקופה שהכילה כסף מזומן בסך של 2,200 ₪ בידיהם. עלות הקופה היא כ- 1,500 ₪. בהמשך, נטלו השלושה את הכסף מהקופה, חילקו את השלל ביניהם והשליכו את הקופה.

תסקירי שירות מבחן

3. בעניינו של הנאשם 1 הוגשו שני תסקירים.

מהתסקיר הראשון (מיום 03.09.2019) עלה כי הנאשם 1 כבן 22, מאורס, סיים 12 שנות לימוד ומאז סיום לימודיו ועד למעצרו עבד ברשת שופר סל. הנאשם 1 שיתף כי שהה שעות רבות מחוץ לבית על מנת להימנע מקונפליקט עם אביו שהתנהג באופן אלים כלפי אמו מה שהביאו לחבור לחברה שולית. הנאשם 1 הוסיף כי לאחר שאביו נטש את הבית לטובת נישואיו עם אישה שנייה חש מחויבות לעזור לאמו בפרנסת המשפחה ובטיפול באחיו הנכים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 1 הודה בביצוע העבירות; לקח אחריות על מעשיו, גילה אמפטיה והבנה לתחושות המתלוננים, הביע רצון להשתלב בשוק העבודה וגילה מחויבות לעזור בפרנסת משפחתו. כמו כן הביע הנאשם 1 רצון להשתלב בהליך טיפולי. עוד התרשם שירות המבחן כי ההליך המשפטי והמעצר בתנאים מגבילים היוו גורם מרתיע עבורו. מאידך גיסא, שירות המבחן התרשם כי נוכח חומרת העבירות, התכנון, אופן

ביצוע העבירות וחברתו של הנאשם 1 לחברה שולית קיימת רמת סיכון להישנות עבירות רכוש ואלימות. שירות המבחן המליץ לדחות את הדיון בשלושה חודשים על מנת לבחון את התאמתו של הנאשם 1 לטיפול.

מהתסקיר המשלים בעניינו של הנאשם 1 (מיום 31.12.2019) עלה כי הנאשם 1 השתלב בהליך טיפולי, הגיע באופן סדיר למפגשים וכי למרות קשיי השפה הוא ערך מאמצים להיות קשוב ולהשתתף בדיונים. נוכח גילו הצעיר של הנאשם 1, הודאתו, לקיחת האחריות ורצונו להמשיך בהליך הטיפולי בו החל מחד גיסא, ונוכח הצורך בהרתעת הנאשם בשים לב לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם 1 מאידך גיסא, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם 1 עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן למשך שנה תוך המשך ההליך הטיפולי.

אף בעניינו של הנאשם 2 התקבלו שני תסקירים.

מהתסקיר הראשון (מיום 12.09.2019) עולה כי הנאשם 2 כבן 26, נשוי ואב לשני ילדים, סיים 12 שנות לימוד, התנדב בתכנית בתחום קשר בין יהודים וערבים ועבד טרם מעצרו כמאבטח בסניף דואר. שירות המבחן סקר את נסיבות חייו האישיות-משפחתיות של הנאשם 2 מהן עולה כי אביו נפטר כשהוא בן 4, אחותו נפטרה מתאונת דרכים ואמו מתמודדת עם מצב רפואי שהחמיר לאחרונה בעקבות לחצים כלכליים ורגשיים.

הנאשם 2 הודה בביצוע העבירות ושיתף כי אף שהתנגד תחילה להצעה של הנאשמים האחרים להצטרף אליהם, שוכנע לבסוף כשנאמר לו כי אין מדובר במעשים חמורים. נאשם 2 מסר כי אינו מגדיר את עצמו כמי שנוהג באלימות וכי הוא מתקשה להתמודד עם מעשיו ועם הפגיעה במתלוננים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 נגרר אחר הנאשמים האחרים, כי הנאשם 2 מתייסר עם עצמו בביצוע העבירות, כי ביצע את מעשיו על רקע של קשיים כלכליים כי מתחרט על מעשיו ומביע אמפטיה למתלוננים. שירות המבחן ציין כי הנאשם 2 שולב במפגשים קבוצתיים לעצורי בית, התמיד להגיע לכל שבעת המפגשים, שיתף פעולה בשיח הקבוצתי ונראה כי ערך שינוי מסוים במהלך השתלבותו בקבוצה. הנאשם 2 מסר כי במסגרת המפגשים למד לזהות מצבי סיכון.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 גדל בנסיבות מורכבות, ערך מאמצים לתפקוד תקין, חש אחריות כלפי משפחתו וסייע בפרנסתה, חש חרטה ובושה במעשיו, מבין את ההשלכות הנובעות ממעשיו על משפחתו וסביבתו הקרובה ומחזיק בעמדות המגנות אלימות. בנוסף התרשם שירות המבחן כי חווית המעצר וההליך הפלילי מהווים גורם מרתיע עבורו. לצד האמור, העריך שירות המבחן כי נוכח חומרת העבירות, חברתו של הנאשם לחברה שולית ואי הפעלת שיקול דעת באשר להתנהלותו כי קיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק. שירות המבחן המליץ נוכח היענותו של הנאשם 2 להשתלב בקבוצה טיפולית לדחות את הדיון ולשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן.

מהתסקיר המשלים בעניינו של הנאשם 2 (מיום 01.01.2020) עולה כי הנאשם 2 הגיע לכל המפגשים שהתקיימו במסגרת הקבוצתית, שיתף בתכנים אישיים והיה שותף בשיח הקבוצתי. שירות המבחן התרשם כי ניכר שהנאשם פתוח ללמידה ובחינת התנהלותו וכי הוא זקוק להמשך ליווי ותמיכה לבחינת גבולותיו הפנימיים ובצורך להיות אקטיבי על מנת לערוך שינוי בחייו.

הנאשם 2 שיתף כי אשתו נמצאת בתחילת הריונה והביע את חששותיו באשר להשלכות גזר הדין על משפחתו ובאשר למחירים שמשלמת משפחתו. שירות המבחן המליץ נוכח גילו הצעיר של הנאשם 2, עמדתו המגנה התנהגות אלימה, תפקודו התקין עד לביצוע העבירות, המחויבות שהוא מגלה כלפי משפחתו, התקופה בה שהה בתנאים מגבילים ושילובו המוצלח בהליך הטיפולי להטיל על הנאשם 2 מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה תוך המשך שילובו בקבוצה הטיפולית בה החל את הטיפול.

טיעוני הצדדים

בפתח טיעוניהם הלינו ב"כ הנאשמים על המצב המשפטי שנוצר בו הם טוענים לעונש לאחר שמותב זה גזר את עניינו של השותף האחר בפרשה. ואולם, לאחר שהוזכר לב"כ הנאשמים כי הם נתנו הסכמתם שמותב זה ידון בעניינם של הנאשמים חרף העובדה שהדין בעניינו של השותף האחר היה קבוע לטיעונים לעונש בפני מותב זה (ראו פרוטוקול מיום 15.04.2019, עמ' 12 ש' 22-23), הבהירו ב"כ הנאשמים כי לא התכוונו מלכתחילה לבקש את פסילתו של מותב זה וכי סברו שנכון היה לטעון לעונש במאוחד. בעניין זה יצוין כי שעה שעניינו של השותף האחר נקבע לטיעונים לעונש הנאשמים טרם הודו במיוחס להם.

4. המאשימה טענה כי היא מבקשת להסתמך בטיעוניה על גזר דינו של בית המשפט בעניינו של השותף האחר באותה פרשה שנדון על ידי מותב זה בתיק אחר, תוך עריכת הבחנה בין חלקם של הנאשמים בתיק זה לחלקו של אותו שותף אחר. המאשימה הוסיפה כי עונשם של הנאשמים בתיק זה צריך להיות חמור יותר מהעונש שהוטל על השותף האחר.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים צריך לנוע בין 5 ל-8 שנות מאסר ועתרה לעונש של 5 שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה הגבוהה בערכים אלו בשים לב לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לפעולות שעשו הנאשמים לטשטש את מעשיהם לרבות באמצעות החלפת לוחיות רישוי והצטיידות במסכות פנים וככפות, למורא שהטילו הנאשמים על המתלוננים ולאלימות שנקטו תוך שימוש במוטות ברזל בהם הצטיידו טרם ביצוע העבירות.

המאשימה הפנתה לעובדה כי בשונה מהשותף האחר שהודה, לקח אחריות ושיתף פעולה בהזדמנות הראשונה, הנאשמים בענייננו התחילו בניהול הליך הוכחות ועל כן אין הם זכאים להקלה הניתנת למי שהודו ושיתפו פעולה בהזדמנות הראשונה.

המאשימה טענה כי אין להיעתר להמלצות שירות המבחן שכן אלו אינן עולות בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת ועיקרון ההלימה.

בסוף דיון הטיעונים לעונש טענה המאשימה כי יש לדחות את בקשת ב"כ הנאשמים לדחות את הדיון בעניינם של הנאשמים לקבלת תסקיר משלים הן בשל העובדה כי שירות המבחן עצמו לא ביקש דחייה שכזו והן בשל העובדה כי מותב זה סירב לדחות את עניינו של השותף האחר כי סבר שהעונש בגין מעשים אלו צריך להיות מאסר מאחורי סורג ובריח.

5. ב"כ הנאשם 1 טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 צריך לנוע בין עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 1 עתר להטיל על הנאשם 1 עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשם 1 עתר לדחות את הדיון לקבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם 1 ולקבלת חוות דעת הממונה על השירות.

ב"כ הנאשם 1 טען כי אין מדובר במעשי שוד שנמצאים ברף החומרה הגבוה שבגזרת עבירות אלו שכן לא נגרם נזק רכושי כבד ואף אחד מהמתלוננים לא הותקף באופן פיזי. ב"כ הנאשם 1 הפנה לחלקו המוגבל של הנאשם 1 בעבירות וטען כי השותף האחר הוא ה"מוח" המתכנן והמשדל מאחורי ביצוע המעשים. ב"כ הנאשם 1 הפנה לנסיבותיו האישיות - המשפחתיות הקשות בהן גדל הנאשם 1 ולעובדה כי זה עבד וסייע בפרנסת משפחתו.

ב"כ הנאשם 1 הפנה לתסקירי שירות המבחן מהם עלו מאמציו של הנאשם 1 להשתלב בהליך הטיפול בו החל למרות קשיי השפה בהן נתקל במסגרת הקבוצתית. בנוסף הפנה ב"כ הנאשם 1 להמלצת שירות המבחן להטיל עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, המלצה שניתנה לאחר שקלול כל הפרמטרים בתיק זה. ב"כ הנאשם 1 הפנה לגילו הצעיר של הנאשם 1, להודאתו, לעובדת היותו נעדר עבר פלילי, לתקופה הממושכת בה שהה הנאשם 1 בתנאים שכללו פגיעה בחירותו (לרבות באיזוק אלקטרוני) ולמעמד הבכורה שיש להעניק להליך שיקומי בעניינם של נאשמים צעירים כעולה מפסיקת בית המשפט העליון. ב"כ הנאשם 1 הפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו.

6. ב"כ הנאשם 2 טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2 צריך לנוע בין עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם 2 עתרה להשית על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. לחילופין, ככל שבית המשפט לא יאמץ מתחם זה, עתרה ב"כ הנאשם 2 לסטות לקולה ממתחם העונש מטעמי שיקום ולהטיל את העונש לו עתרה.

ב"כ הנאשם 2 הדגישה בטיעוניה, כי יש לגזור את עניינו של הנאשם 2 באופן אינדיבידואלי במנותק מהעונש שנגזר על השותף האחר.

ב"כ הנאשם 2 הפנתה ליחס של הערכאות השונות להליכי שיקום, בפרט בעניינם של נאשמים צעירים ושאינם רצידיביסטים. בעניין זה של מיצוי אפשרויות השיקום טענה ב"כ הנאשם 2 כי יש לדחות את הדיון בעניינו של הנאשם 2 לתקופה נוספת כדי לאפשר לו להשלים את ההליך הטיפולי בו החל.

ב"כ הנאשם 2 הפנתה לנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם 2 כפי שעלו בתסקירי שירות המבחן לרבות הריונה של אשתו ומצבה הנפשי, למצב הסוציאקונומי הקשה של משפחתו, לאירועים

הטראומטיים שעבר בגיל צעיר-פטירת אביו ואחותו ומחלתה של אמו כמו גם למחויבות שגילה לסייע בכלכלה של משפחתו.

ב"כ הנאשם 2 הפנתה לגילו הצעיר של הנאשם 2, לעובדת היותו נעדר עבר פלילי, לאורח החיים הנורמטיבי שניהל, לרבות העובדה כי סיים 12 שנות לימוד, הצטרף לתכנית התנדבותית שעניינה יחסי יהודים-ערבים ועבד באבטחה של סניף דואר.

עוד הפנתה ב"כ הנאשם 2 ליחסו של הנאשם למעשים שביצע, לתחושת הבושה שחש בגין מעשיו האלימים, להיותו נגרר ולא מוביל, לאמפטיה שגילה כלפי המתלוננים, לעובדה כי חוויית המעצר מהווה גורם מרתיע עבורו ולהתרשמות שירות המבחן כי אין מדובר במי שמתנהל באמות מידה עברייניות. בנוסף הפנתה ב"כ הנאשם 2 להליך הטיפול המוצלח שעבר הנאשם 2, להתרשמות שירות המבחן כי הנאשם 2 עבר שינוי מהותי בעמדותיו ולהמלצתו העונשית של שירות המבחן.

ב"כ הנאשם 2 הפנתה לתקופה הארוכה בה היה שרוי הנאשם 2 בתנאים מגבילים לרבות במעצר מאחורי סורג ובריח ובאיזוק אלקטרוני כמו גם ב"מעצר הבית" המלא והחלקי בו שהה.

ב"כ הנאשם 2 טענה כי יש להבחין בין הנסיבות בגינן נגזר עניינו של השותף האחר לנסיבות בעניינו של הנאשם 2 לרבות לעובדה כי בעניינו של השותף האחר ההמלצה העונשית של שירות המבחן הייתה למאסר בפועל, לעובדה כי כתב האישום של השותף האחר כלל אישום נוסף של גניבת רכב ולעובדה כי הוא זה שהגיע עם מידע מוקדם על המקומות בהם בוצעו העבירות מה שמלמד כי הדמות הדומיננטית והמובילה בפרשה זו הוא השותף האחר. ב"כ הנאשם 2 הצטרפה לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם 1 והפנתה לפסיקה נוספת לתמיכה בטעוניה.

7. ב"כ הנאשם 1 העיד לעונש את אמו של הנאשם 1.

אמו של הנאשם 1 מסרה כי הנאשם 1 הוא בנה הבכור, כי הוא עוזר לה בטיפול באחיו הקטנים שאחד מהם הוא נכה המתנייד באמצעות כיסא גלגלים, שהוא ילד טוב, שעובד ומשתתף בהליך הטיפול. האמא הוסיפה כי היא סומכת על אלוהים ועל בית המשפט.

ב"כ הנאשם 2 העידה לעונש את דודו ואחיו של הנאשם 2.

דודו של הנאשם 2 מסר כי הנאשם 2 היה ילד טוב ומסור לעבודה שלו והוסיף כי מעצרו פגע במשפחה והכניס את אמו לחובות. הדוד ביקש מבית המשפט לרחם על אמו של הנאשם 2.

אחיו של הנאשם 2 מסר כי הנאשם 2 היה מטפל ועוזר לאמו ועובד איתו בעבודת האבטחה. האח הוסיף כי מעצרו של הנאשם 2 גרר את המשפחה לחובות.

8. **הנאשם 1** הביע את צערו על מעשיו. הנאשם 1 מסר כי עבד בסופר וטיפל באמו ובאחיו. הנאשם 1

הוסיף כי הוא ממשיך את הטיפול הקבוצתי וכי הוא מרוצה מהאמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו.

הנאשם 2 מסר כי הוא אב לשתי בנות ואשתו בהריון, כי הוא מטפל באמו הנכה ובאשתו, כי עשה "פדיחה" למשפחה וכי הוא מצטער על מעשיו. הנאשם 2 הוסיף כי הוא מבקש להמשיך את הטיפול הקבוצתי וביקש את רחמי בית המשפט.

דין והכרעה

9. סבורני כי בענייננו נכון יהיה לקבוע מתחם עונש הולם אחד ביחס לכלל העבירות והאישומים בשל ה"קשר ההדוק" בין האישומים השונים וכלל העבירות לרבות זהות המשתתפים, סוג העבירות, התכנון המשותף ושיטת הביצוע הדומה, סמיכות זמנים, זמן ביצוע העבירות ואופי וסוג המקומות שנבחרו לביצוע העבירות [ראו ע"פ 4910/13 ג' אבר נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 29.10.2014)].

סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין ארבע לשבע שנות מאסר.

בקביעת מתחם העונש ההולם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שאפרט להלן.

למותר לציין, כי במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון גם את ריבוי האישומים, העבירות השונות ויתר הנתונים שמייחדים כל אישום ואישום (בעניין זה ראו ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.12.2014); ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם נבו, 17.03.2017).

במסגרת הניתוח שאעשה להלן, אתייחס בעיקר לעבירת השוד בנסיבות מחמירות, זאת הן משום שמדובר בעבירה החמורה שעמדה ביסוד התכנון העברייני שבין השלושה והן משום שהיא מופיעה בכל האישומים בהם הורשעו הנאשמים.

עוד אציין, כי מטבע הדברים הניתוח המשפטי שאעשה להלן יהא דומה ברובו לניתוח שערכתי במסגרת גזר דינו של השותף האחר, באשר האישומים שבכתב האישום של הנאשמים חופפים למרבית האישומים שהופיעו בכתב האישום של השותף האחר. יחד עם זאת, מעבר לניתוח המשפטי שאף הוא יעשה בהתאמות הנדרשות, הניתוח בעניינם של הנאשמים יהיה מותאם באופן קונקרטי לחלקם באירועים, להמלצות בעניינם וליתר הנסיבות המבחינות בין כל אחד מן המעורבים בפרשה.

10. בענייננו פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של הגנה על קניינו של אדם, על בטחונו, על שלוות רוחו ועל שלמות גופו. כן פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של שמירה על הסדר והביטחון הציבורי.

11. עבירת השוד פנים רבות לה והיא לובשת צורה שונה ודרגת חומרה שונה בהתאם לנסיבות ביצועה. יחד עם זאת, בבסיסה של כל עבירת שוד עומד הרצון לגזול מקניינו של האחר וזאת תוך שימוש באלימות פיזית או באיומים.

עובדי משמרות הלילה כמו עובדי תחנות הדלק, "פיצוציות", נהגי מוניות וכדוגמתם, המעניקים לציבור שירות בשעות הלילה המאוחרות, חשופים לבדם ומהווים מטרה קלה לכנופיות שודדים. התגברות התופעה והצורך להגן על שלומם של עובדים אלה כמו על קניינם של בעלי העסקים הביאה למגמת החמרה בענישה כנגד כנופיות שוד אלו.

לעניין זה ראו ע"פ 4812/12 סעדייב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.04.2013) פסקה 4:

"עובדי הקיוסקים נמנים עם שורה ארוכה של עובדים, דוגמת עובדי תחנות דלק ומאבטחים, המעניקים שירות בשעות הלילה לאלה הזקוקים לו. המדובר באנשים אשר עובדים לפרנסתם בעבודות שמטבען אינן פשוטות. בעבודתם חשופים הם למפירי חוק אשר מנצלים את אצטלת הלילה ורדת החשכה לביצוע זממם. לרוב, עובדים אלה נמצאים במקום בגפם, ועוברי האורח המצויים בסביבתם הם מעטים. לא אחת מותקפים 'עובדי הלילה' על ידי יחידים או קבוצות אשר שמו להם למטרה להשיג 'כסף קל' בידעם שהעובד נמצא לבדו ולא יתנגד למתן הכסף כאשר חיוו ושלמות גופו מונחים על הכף. מעבר לנזק הפיזי שגורמים התוקפים לעובדים, הפגיעה הנפשית לנוכח הטרומה שעברו ותחושת חוסר האונים בה הם מצויים הינן גבוהות במיוחד...על בית המשפט לתרום את חלקו ללוחמה בתופעה זו. רשת ההגנה שיכול לספק בית המשפט מתבטאת בהחמרת הענישה שיטיל על מפרי החוק בעניין זה ושתגשים את תכליות ההרתעה והגמול".

הנאשמים בענייננו חברו עם השותף האחר ורקמו יחד תכנית עבריינית שתכליתה לשדוד בשעת לילה מאוחרת בתי עסק המעניקים שירותי לילה כמו קיוסקים וחנויות נוחות בתחנות דלק. לשם מימוש תכניתם אספו השלושה מודיעין באמצעות סיורים מקדימים במקומות אותם תכננו לשדוד, החליפו את לוחיות הרישוי של הרכב לפני ביצוע השוד והצטיידו בכפפות ובכיסויי פנים כדי לסכל את גילויים ובסיומו של כל אירוע, דאגו לשרוף את כיסויי הפנים והכפפות והתקינו חזרה את לוחית הזיהוי ברכב המזויף. הנאשמים מילאו את התפקיד המרכזי והדומיננטי בביצוע מעשי השוד, הם אלו שנכנסו לבתי העסק מצוידים בנשק קר (מוטות ברזל) הם אלו שאיימו והטילו מורא באמצעות הנפת מוטות הברזל על עובדי המקום והם אלו שנטלו ונמלטו עם השלל בעוד שהשותף האחר המתין להם באותה עת ברכב מחוץ לבית העסק הנשדד.

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא גבוהה וזאת הן בשים לב לריבוי המקרים; הן בשים לב

לפגיעה בקניין של בתי העסק השונים - אלפי שקלים; הן בשים לב לריבוי הקורבנות; הן בשים לב לפגיעה בשלוות רוחם של הקורבנות שהיו בבתי העסק במהלך אירועי השוד (וראו פינוי של המתלונן 2 לבית החולים בשל הלחץ הנפשי שחש, כאמור באישום השני).

13. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצאתי לתת משקל לתכנון ולארגון שקדם לביצוע המעשים, למספר בתי העסק שנשדדו, לריבוי הקורבנות, לשיטתיות שבביצוע מעשי השוד, לחלקם הדומיננטי של הנאשמים, לנזק הנפשי שנגרם למתלונן 2, לנזק שצפוי היה להיגרם לו אחד מאירועי השוד היה מסלים, לטיבו ולשוויו של הרכוש שנשדד, לשימוש בנשק קר (מוטות ברזל), לעובדה כי השוד בוצע בחבורה, לאופיים של המקומות שנשדדו ולשעות בהן בוצעו העבירות, לסיבה בגינה ביצעו הנאשמים את העבירות (בצע כסף) ולתחכום שנלווה לביצוע העבירות (למשל שימוש בלוחיות זיהוי מזויפות, שריפת כיסויי הפנים והכפפות לאחר האירועים).

לקולא נתתי משקל לעובדה כי לא נגרם נזק פיזי ממשי לאף אחד מן המתלוננים (כאשר גם המתלונן השני שוחרר מבית החולים זמן קצר לאחר שהגיע לחדר המיון), לעובדה כי הנאשמים לא הפעילו בפועל אלימות כלפי המתלוננים ולעובדה שכל אירועי השוד בוצעו בתוך תקופה קצרה באופן יחסי של כשבוע.

14. הפסיקה הנוהגת בעבירת השוד היא מגוונת והיא תלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי ושאלת שיקומו, אך בעיקר תלויה היא בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי השימוש באלימות, זהות הנשדד, האם העבירה בוצעה בחבורה, מידת הנזק הנפשי, הפיזי והקנייני שנגרם, האם היה שימוש בנשק (קר או חם) ועוד נסיבות המשפיעות על מידת העונש.

להלן פסיקה נוהגת בעבירת שוד בודדת בנסיבות דומות לענייננו:

בע"פ 5780/13 **בן אבו נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.07.2014), בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הנאשם שהורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין והמיר את עונשו ל-45 חודשי מאסר חלף 52 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה שדד הנאשם סך של ₪ 480 מחנות מכולת תוך שהוא מצמיד סכין לצווארו של המוכר. בית המשפט העליון התייחס למתחמי העונש בעבירת שוד וקבע כי מתחם עונש שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בנסיבות בהן אין פגיעות גוף הוא מחמיר. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה בנסיבות אלו צריך שינוע בין 30 ל-60 חודשי מאסר.

בע"פ 1114/15 **נור גנאים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.2015) בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שהצטייד בכפפות ובכלי הנחזה לאקדח ויחד עם אחר שדדו חנות מכולת כשהם רעולי פנים והותיר על כנו עונש של 42 חודשי מאסר, חרף העדר עבר פלילי וחרף כך שלא היה שימוש

בע"פ 5368/14 **ציון אברהם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.09.2014), בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שקשר קשר עם אחר והשניים שדדו תחנת דלק כשהם חבושים בקסדות מגן תוך שהנאשם איים על עובד המקום באמצעות חפץ שנחזה לאקדח והכה אותו באמצעות תיק בראשו והותיר על כנו עונש של 42 חודשי מאסר.

בע"פ 104/12 **מוראדאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.07.2012) בית המשפט העליון דחה ערעורו של נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, שהורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, והותיר על כנו עונש של 34 חודשי מאסר. במקרה זה חבר הנאשם עם אחרים ובצוותא חדא שדדו באיומים סך של 1,000 ₪ וסיגריות מחנות נוחות בתחנת דלק כשהם מצוידים בסכין ובאגרופן.

בע"פ 7459/12 **שיבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.06.2013) (להלן: "**פסק דין שיבר**"), בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של נאשם צעיר שהורשע בעבירת שוד של חנות נוחות בתחנת דלק בשל שיקולי שיקום והמיר עונש של 30 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי לעונש של 24 חודשי מאסר. הנאשם שחבש כובע גרב על פניו שדד סכום בסך 900 ₪ תוך שהוא מאיים על המוכר ומציג לו סכין שהייתה ברשותו.

להלן פסיקה נוהגת בריבוי מעשי שוד:

בע"פ 5119/18 **בר בן סעדון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.09.2019), קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, ללא עבר פלילי, ביחס לחומרת עונש המאסר שהושת עליו והפחיתו ל-9 שנות מאסר חלף 11 שנות מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה הורשע הנאשם בביצוע עבירות רבות של שוד סניפי דואר וסניפי בנקים (תשע עבירות) בנסיבות מחמירות ועבירות נלוות בסיועה של נאשמת 2, במהלך תקופה קצרה (חמישה חודשים), תוך כדי הצטיידות בכלי רכב שונים ובלוחיות רישוי גנובות, במסכת פנים וכפפות ותוך איום באקדחי אוויר.

בע"פ 7751/08 **ויקטור צסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.10.2009), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בשמונה מעשי שוד בנסיבות מחמירות של בתי עסק, חלקם יחד עם אחר, תוך איום בסכין, ובניסיון שוד והותיר על כנו עונש של 7 שנות מאסר.

בע"פ 2304/11 **בנימין ארליכסון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.01.2012), דחה בית המשפט

העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בחמישה מעשי שוד של סניפי בנק ודואר וניסיון שוד נוסף באמצעות אקדח פלסטיק והותיר על כנו עונש של 5 שנות מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

בע"פ 6262/15 **משה גירגין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.11.2017), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, ללא עבר פלילי, שהורשע בארבעה מעשי שוד ובניסיון שוד נוסף של סניפי בנק. בשלושה מקרים השתמש הנאשם בפתק בו ציין שברשותו אקדח, כאשר הסכום הכולל של כספי השוד עמד על 102,340 ₪. בית המשפט העליון והותיר על כנו עונש של 5 שנות מאסר.

בע"פ 8693/13 **ויקטור וולטר מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.02.2015), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי בעבירות דומות, שהורשע בביצוע חמישה מעשי שוד והותיר על כנו עונש של 7 שנות מאסר ו-9 חודשים לאחר שהפעיל מאסר מותנה בן 18 חודשים, חציו במצטבר. המדובר במי אשר שדד בחמישה מקרים שונים, בפרק זמן של שלושה חודשים, סניפי בנק באופן שבו השליך לעבר כספרית הבנק שקית ניילון והכריז שמדובר בשוד. סך הכל שדד למעלה מ-64,000 ₪. לנאשם זה היה עבר פלילי מכביד, בעיקר בעבירות שוד.

עיינתי בפסיקה אליה הפנתה ההגנה. עיון בפסיקה זו מלמד כי מדובר בפסיקה המתייחסת לנסיבות שונות, לעבירות שוד ברמת חומרה פחותה מאשר בענייננו ולאירוועי שוד בודדים ולא למקבץ עבירות.

כך למשל בע"פ 7655/12 **אדריס פייסיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.04.2013) מדובר בעבירת שוד ספונטנית ולא מתוכננת שהתפתחה על רקע ויכוח רומנטי; כך למשל בע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טייצאו טגבא** (פורסם בנבו, 23.05.2013) מדובר בעבירת שוד אחת, לא מתוכננת, שבוצעה על רקע סכסוך בין המתלונן לאחיו הצעיר של הנאשם שהוזעק למקום במטרה להגן על אחיו הצעיר; כך למשל בת"פ (מחוזי חיפה) 50508-06-18 **מדינת ישראל נ' מוחמד בן אחמד חושיה** (פורסם בנבו, 10.03.2019), מדובר בשוד אחד של רכב וסחיטת באיומים על רקע סכסוך בין מעביד לעובדיו, וכך למשל בע"פ 5611/16 **נועם סלב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.09.2017) מדובר בשני מקרים של קשירת קשר לביצוע פשע וניסיון שוד.

בנוסף בע"פ 6061/16 **מדינת ישראל נ' אריאל שניידמן** (פורסם בנבו, 20.07.2017) ציין בית המשפט העליון כיראוי היה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל אך נוכח עקרון אחידות הענישה וההליך השיקומי הארוך שעבר הוא אינו ממצא את הדין עם הנאשם ולא מטיל על עליו עונש מאסר בפועל. גם בע"פ 779/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.03.2015) דובר על שוד אחד של נהג מונית באמצעות איום בסכין. במקרה זה ציין בית המשפט העליון כי מדובר בהליך שיקומי מוצלח ביותר ויוצא דופן. בית המשפט העליון הדגיש כי אין בקבלת הערעור כדי לבטא שינוי במדיניות הענישה בעבירת השוד.

15. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש אותו קבעתי, ובתוך המתחם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשמים ולחיסכון בזמן שיפוטי; לעובדה כי הנאשמים נעדרי עבר פלילי; לנסיבותיהם האישיות-משפחתיות של

הנאשמים; לתקופה הארוכה בה היו נתונים בתנאים מגבילים ולפגיעה בחירותם ולנזק שיגרם להם ולמשפחתם כתוצאה מעונש המאסר.

16. באשר להמלצות שירות המבחן, סבורני כי נוכח ריבוי מעשי השוד ואופיים, התכנון המדוקדק וחומרת העבירות אין זה המקרה שבו נכון לתת משקל בכורה לשיקולי השיקום, ומכאן שלא מצאתי להיעתר לבקשת ב"כ הנאשמים לדחות את דיון הטיעונים לעונש פעם נוספת על מנת להמשיך את בחינת שילוב הנאשמים בהליך טיפולי, באשר עונש של מאסר בפועל נדרש במקרה זה.

לצד זאת, סבורני כי לא ניתן להתעלם ממאמצי השיקום של הנאשמים ומשאיפותיהם לחזור ולנהל חיים נורמטיביים. מאמצים אלו מצדיקים את אי מיצוי הדין עימם ומיקום עונשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אותו קבעתי.

17. באשר לרכיב הפיצויים סבורני כי יש לתת משקל הן לפגיעה הכלכלית שנגרמה למתלוננים השונים והן לעוגמת הנפש ותחושות האימה וההשפלה שנגרמו למתלוננים השונים באירועי השוד.

אחידות הענישה

18. כאמור, בענייננו מדובר בפרשה אחת בה הוגשו שני כתבי אישום נפרדים כנגד שלושה מעורבים, כאשר גזר דינו של השותף האחר ניתן על ידי מותב זה ובמסגרתו הוטל עליו עונש של ארבע שנות מאסר בניכוי ימי מעצר ועונשים נלווים.

כאמור, המאשימה טענה כי יש להטיל על הנאשמים עונש חמור יותר מהעונש שהוטל על השותף האחר ומנגד טענו ב"כ הנאשמים כי יש להטיל על הנאשמים עונש קל מזה אשר הוטל על השותף האחר.

19. על פניו, נראה כי יש מקום להטיל על הנאשמים עונש חמור מזה של השותף האחר. בחינת מעשיהם של הנאשמים בביצוע עבירות השוד, בכל האישומים, מלמד כי אלו היו אקטיביים ופעילים הרבה יותר מהשותף האחר, אשר כזכור כלל לא נכנס לבתי העסק שנשדדו, כי אם המתין מחוץ להם בתוך הרכב. הנאשמים הם אלה שנכנסו אל בתי העסק, הם אלו שאחזו בכלי הנשק, הם אלו שהטילו מורא על המתלוננים באמצעות מוטות הברזל, הם אלה שגרמו לנזק והם אלה שנטלו את השלל בכל המקרים.

לא זו אף זו, בעניינינו של השותף האחר הייתה הסכמה דיונית במסגרתה המדינה לא סתרה טענות השותף האחר לפיה הנאשמים הם אלו שפנו אליו ושכנעו אותו להצטרף אל מעשי השוד, ועונשו של השותף האחר נגזר גם בשים לב לנתון זה. אכן נתון זה לא מוזכר בכתב האישום המתוקן של הנאשמים ואין להתייחס אליו במסגרת העונש שיוטל על הנאשמים, ואולם הנאשמים לא זכאים "להנות" מההקלה שזכה השותף האחר במסגרת גזר דינו בשים לב להסכמה הדיונית אליה הגיע עם המאשימה. בנוסף,

הנאשמים מצאו להודות בכתב האישום המתוקן אך במהלכה של פרשת התביעה, לאחר שמיעת חלק מהעדויות, בעוד שהשופף האחר הודה במיוחס לו טרם שמיעת ההוכחות.

20. חרף האמור, סבורני כי אין מקום לקבל את עמדת המאשימה לפיה יש להטיל על הנאשמים עונש מכביד יותר מזה אשר הוטל על השופף האחר. זאת, הן משום שלשופף האחר יוחסו עבירות נוספות, גם במסגרת אישומים אחרים אשר לא יוחסו לנאשמים; הן נוכח תסקירי שירות המבחן שבמובנים מסוימים בלבד היו חיובים יותר מזה של השופף האחר (אם כי לא במידה משמעותית) ובעיקר נוכח עקרון אחידות הענישה. העונש הקל שהוטל על השופף האחר צריך לטעמי להקרין גם על עונשם של הנאשמים.

21. בע"פ 9545/09 אלדין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.03.2010) נקבע כי עקרון אחידות

הענישה מתייחס לשוויון בין נאשמים שאופי העבירות והנסיבות האישיות שלהם דומים:

"עקרון חשוב - אך לא יחיד - שעלינו לקחת בחשבון הינו עקרון אחידות הענישה. עקרון זה נגזר מעקרון שיוויון הנאשמים בפני החוק, ומורה כי על מצבים דומים מבחינת אופי העבירות והנסיבות האישיות של הנאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים... משמעות הכלל היא שמקום בו מורשעים מספר נאשמים באותה פרשה, ומעשיהם דומים, אחריותם המשותפת תבוא בעיקרון לידי ביטוי בעונש דומה שיוטל עליהם (6), 738, 752 (2004))" (דגש לא במקור, י' ל').

22. בכפוף לשינויים עליהם עמדתי לעיל ביחס למעשים שביצעו הנאשמים אל מול השופף האחר, מדובר בסופו של יום בשלושה שביצעו ביחד מעשי שוד משותפים כאשר הם מחלקים את התפקידים השונים ביניהם ובסופו של כל מעשה שוד מחלקים את השלל ביניהם.

אף באשר לנסיבות ה"עושה" קיים דמיון בין הנאשמים לשופף האחר. מדובר בנאשמים צעירים (השופף האחר כבן 20), נעדרי עבר פלילי כאשר תסקירים של שרות המבחן בעניין כולם חיוביים בעיקרם. אכן, שירות המבחן המליץ בעניינו של השופף האחר להשית עליו עונש מאסר ואולם המלצה זו הייתה המלצה חלופית בלבד במידה ותדחה ההמלצה הראשונית לדחות את המשך הדיון בעניינו לצורך בחינת המשך הליכי השיקום.

23. בשים לב לכלל השיקולים שפורטו סבורני כי אין מקום ליצור הבחנה בענישה, לא בין כל אחד מן הנאשמים ולא בינם לבין השופף האחר.

24. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

- א. 4 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא לעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא לעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.
- ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה וחצי מהיום.

ה. פיצוי בסך של 3,000 ₪ למתלונן באישום הראשון א' א'.

פיצוי בסך של 3,000 ₪ למתלונן באישום השני ה' א' נ'.

פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלונן באישום השלישי ש' ק'.

פיצוי בסך של 5,000 ₪ למתלונן באישום השלישי מ' ח'.

הפיצויים לכלל המתלוננים ישולמו בתוך שנה מהיום.

למען הסר ספק על כל אחד מן הנאשמים ישלם את הפיצויים האמורים.

כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצויים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ח' שבט תש"פ, 03/02/2020 במעמד הנוכחים.

יובל ליבדרו, שופט

עמוד 15

החלטה

בנסיבות העניין סבורני כי ניתן להיעתר לבקשת ב"כ הנאשמים וזאת בכפוף למספר תנאים. לפיכך, אני מורה על עיכוב ביצוע רכיב המאסר בפועל בלבד כך שהנאשמים יתייצבו לריצוי מאסרם ביום 19.03.2020 עד לשעה 10:00 בכלא דקל.

מומלץ לנאשמים לעבור הליך מיון מוקדם מול שב"ס.

עיכוב ביצוע זה מותנה בכך שהנאשמים יוותרו בתנאי השחרור בהם היו נתונים עד כה ובנוסף כל אחד מהם יפקיד סך של 2,000 ₪, תחתם ערבות צד ג' נוספת על סך 10,000 ₪ על ידי מי מהערבים הקיימים ויוצא כנגדם צו עיכוב יציאה מן הארץ (ככל שלא בוטל צו זה לאחר ביטול רכיב הפיקוח במעצר אלקטרוני).

ניתנה והודעה היום ח' שבט תש"פ, 03/02/2020 במעמד הנוכחים.

יובל ליבדרו, שופט

הוקלדעלידיסיגלביטון